

Màu Thu

T
rời như nhuộm màu Thu. Mà chưa phải mùa Thu. Chẳng qua là sương mù báo hiệu những ngày mưa giông bão...

Bởi bây giờ tháng Sáu - cái đòn gánh thời gian hai đầu là năm tháng! Có thể gãy nửa chừng, có thể đi tới chốn. Có thể là giai đoạn. Có thể là hoang mang. Có thể là ngổn ngang trăm ngàn tơ mối nhện...

Đêm qua ra bờ giếng thấy sao rơi, buồn buồn. Sáng nay thấy mù sương, hứng sương từng giọt lệ...Sao con nhện buồn thế? Nhện chờ giăng mối ai? Thêm những chiếc lá bay, mùa Thu chưa phải vậy! Tóc em dài ai chải? Nói đi em, đi em!

Tôi thức trọn một đêm, sáng ra nhìn thời tiết...Tóc em hoài xanh biếc, lá vàng tại lá vàng! Lòng tôi vẫn rộn ràng thuở nào mùa Xuân mới đã xa rồi vời vợi, sẽ vẫn là Xuân mới tôi chờ có được đâu? Lòng ao nông hay sâu? Không đo tôi không rõ. Nhưng lòng giếng mờ tỏ những đốm sao chợt sa...

Chưa bao giờ em la "Thơ anh sao kỳ cục". Em cho tôi hạnh phúc, những bài thơ cô liêu! Em cho tôi tình yêu giải bày không cần thiết! Hôn bàn tay em thiệt, một lần tưởng như mơ...

Em đi qua chuyến đò ngang con sông tháng Sáu...rồi người ta sẽ giấu em trọn đời của anh!

Con sông nào cũng xanh.
Phù sa nào cũng đỏ.
Hết gọi em là Nhỏ, đời thơ không lớn khôn!

Lát nữa chắc nắng giòn, ngọn dừa thương em lắm! Cầm tay em muốn cắn mà thôi đành Thiên Thu!

Trần Văn Lệ